

Bobory Zoltán

Versek

Majd csak akkor

Majd ha el tudod mondani a köveknek,
 hogy nekik könnyebb,
 ha maradni kell,

és minden fájdalmadat gólyák
 szárnyának suhogása
 viszi messzire el...

templomok falára érnek szavaid
 „ugyanannak” hirdetve téged
 végzetes nemzeteddel;

Majd ha lábad előtt népek vonulnak
 csillogó habokban énekelve
 mindegyik himnuszát,

s magadból és mindből, mit megszállt,
 versedtől halálos sebbel vinnyogva
 menekül a zsarnokság;

táncbeli tánc-szavaidra ifjaink
 fergeteggel söprik el
 a világ piszkát;

Ha majd elmondhatod szelíden,
 hogy neked mit rejt e térkép itt,
 e lángoktól ölelt ország;

s énekedre indulunk szája elé égtükröt
 tartani, bepárállik-e, él-e
 csigolya-gyöngy apád;

majd ha szájtátva az ablakodban egy
 nagy, ismeretlen Úrral bámulod
 a csillagok hajnalát,

akkor mondhatod, hogy
 köszönöm, Istenem, neked,
 hogy költő lehetek.

Testünkbe feketednek
Sobor Antal segítségéért

Testünkbe feketednek fájdalmaink,
 szeretet kéjjel nevető lemondása...
 a szemlesütött elhallgatások,
 védtelenségben túrt bántások.
 Piacok otthagyt szemetjéből
 kikapart, indás rágalmak.

Testünkbe feketednek szutyokba
 feledett, éltető-volt emlékeink,
 kézfogások, simogatások hideg
 testnedvvé lett melegsége!
 Barátok hitvány árulása...

Testünkbe feketednek a tekintetek,
 márvánnyá kövesült arcaink,
 a fekete kút-szemek fakulása,
 ahova szomjazva jártunk .
 s megláthattuk benne arcunkat,
 fölöttünk a kék éggel...

Testünkbe feketedik a szótalanság,
 a Csend, a kopogtató félelem,
 a leszakadt hidak s az úttalanság;
 hittelessé lett álmaink vétké,
 s az elburjánzó, mérges önvád.

Testembe feketedik a hallgatás
 könnyörgésemre.